

Arrest

**nr. 351 114 van 03 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat Z. CHIHAOUI. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 6 december 2025 wordt verzoekster op het Belgisch grondgebied door de politie geïntercepteerd en krijgt zij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 december 2025 wordt verzoekster een tweede keer op het Belgisch grondgebied door de politie geïntercepteerd en krijgt zij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{septies}). Ze wordt overgebracht naar een gesloten centrum en wordt vastgehouden met het oog op verwijdering naar haar land van herkomst, Irak.

Op 23 december 2025 dient verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 maart 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Ook de Raad weigert aan verzoekster bij arrest nr. 344 674 van 10 april 2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 april 2026 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 29 april 2026 niet-ontvankelijk. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 346 486 van 11 mei 2026 verwerpt de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 29 april 2026.

Op 21 mei 2026 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 5 juni 2026 niet-ontvankelijk. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 348 716 van 17 juni 2026 verwerpt de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 5 juni 2026.

Op 29 juni 2026 dient verzoekster een vierde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit derde volgend verzoek om internationale bescherming op 7 juli 2026 niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een soennitische moslima van Koerdische origine. U behoort tot de stam Shoain. U bent geboren op [...] 2006 in Chamchamal, gelegen in de provincie Suleimaniya, in de Koerdische Autonome Regio (KAR) in Irak. U ging tot de zevende graad van het lager onderwijs naar school. Na uw huwelijk was u huisvrouw.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek om internationale bescherming voerde u de volgende feiten aan. In 2017 ontstond er een conflict tussen uw vader R.W. en de vader van uw latere echtgenoot, A.G.F.F. (OV [...]) en CG [...]), met betrekking tot een landbouwgrond die iets buiten de stad Kirkuk lag. Jullie vaders behoren tot dezelfde stam. Ze waren beiden van mening dat de grond hen toebehoorde, er ontstond een hevige ruzie waarin zowel A. als uw broer Sh. werden betrokken. In 2018 overleed A.'s vader, hierna kalmeerde het conflict enigszins. Op 14 februari 2023 ontmoette u A. in een restaurant en jullie werden verliefd. Hierna heeft A. tweemaal zijn moeder en broers naar uw vaders huis gestuurd teneinde om uw hand te vragen. Echter joeg hij hen telkens weg. A. probeerde het een derde keer door zijn vriend en een vriend van uw vader te sturen maar dit kon niet baten. Op 3 maart 2024 werd uw religieus huwelijk met A. voltrokken in Suleimaniya. U was die dag met uw moeder en zus op de markt. U sloop ongezien weg en ging naar een plein waar A. op u wachtte. Na het huwelijk ging u mee met A. naar zijn ouderlijk huis in Kirkuk, vanaf dan woonden jullie daar samen. De volgende dag, op 4 maart 2024, hielden u en A. een huwelijksviering op een pleintje in Kirkuk. Op 2 april 2025 werd A. beschoten, hij raakte gewond. Jullie verbleven hierna gedurende twee maanden bij A.'s oom, A. werd er verzorgd. In juni 2025 verhuisden jullie naar Suleimaniya. A.'s vriend O.S. had daar een huurwoning voor jullie gevonden. Jullie bleven gedurende drie maanden hoofdzakelijk thuis. Soms gingen jullie op donderdag- en vrijdagavond - de weekenddagen in deze regio - naar de wandelstraat in het centrum of naar de Asmar heuvels. In augustus 2025 reden u en A. rond bij de Asmar heuvels toen een andere auto plots tegen jullie botste. Bij het uitstappen zag u dat het uw vader was. Hij was dronken, jullie liepen snel weg. Jullie overnachtten bij O.S. en de volgende dag keerden jullie terug naar jullie eigen huurwoning. Op dat moment besloten jullie dat jullie Irak zouden verlaten. In september 2025 waren jullie 's nachts thuis toen uw zus As. belde. Ze zei dat uw vader jullie adres had ontdekt en dat hij op weg was om jullie te vermoorden. Jullie vertrokken meteen naar Kirkuk waar A. een onafgewerkte nieuwbouwwoning bezat. Jullie bleven hier 25 dagen ondergedoken. Jullie regelden de afgifte van jullie paspoorten met Turkse visa.

Naast de problemen met uw vader had uw echtgenoot tevens problemen met al-Hashd al-Shaabi (verder AHAS). A. werkte vroeger voor de non-gouvernementele organisaties (NGO) Oxfam en Mercy Corps. Deze NGO's trokken uiteindelijk weg uit uw regio. Omwille van zijn eerdere werk werd A., alsook zijn vriend O.S., beschuldigd van spionage door AHAS. Uw echtgenoot werd meermaals door hen bedreigd. U vermoedt dat A.'s beschieting mogelijks door AHAS werd uitgevoerd. Vanwege de problemen met AHAS en met uw vader kunnen jullie niet terugkeren naar Irak.

Op 25 september 2025 reisden u en A. vanuit Erbil naar Turkije. Jullie reisden te voet en met de auto verder naar Griekenland. Vervolgens reisden jullie met het vliegtuig naar Frankrijk. Jullie regelden een smokkelaar die jullie met de vrachtwagen naar het Verenigd Koninkrijk (verder VK) zou brengen, A.'s zus woont daar. Jullie werden eenmaal aangehouden en vervolgens vrijgelaten, hierop reisden jullie opnieuw naar Frankrijk.

Vandaaruit probeerden jullie andermaal in een vrachtwagen het VK te bereiken. Echter werden jullie door de Belgische autoriteiten aangehouden en in een detentiecentrum geplaatst. Op 23 december 2025 hebt u, alsook uw echtgenoot, een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend.

U haalde een vrees aan voor uw vader en verwees tevens naar de problemen die uw echtgenoot kende in Irak met AHAS.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u uw Irakees paspoort neer.

Uw echtgenoot legde in het kader van zijn eerste verzoek kopieën van volgende documenten voor: werkcontracten en andere documenten met betrekking tot zijn werk voor Mercy Corps (dd. 2017-2021), documenten en foto's van zijn auto, zijn curriculum vitae, twee badges van Oxfam, één badge van Mercy Corps, een resem logboeken van zijn ritten voor Mercy Corps (dd. 2017-2021), foto's van zijn werkzaamheden als chauffeur voor de ngo's, een certificaat van een training voor Mercy Corps (dd. 02.12.2019), foto's van jullie huwelijksviering en een foto van de aanrijding door uw vader.

Op 23 maart 2026 besliste de Commissaris-generaal in uw hoofde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eenzelfde beslissing werd genomen in hoofde van uw echtgenoot.

U, alsook uw echtgenoot, gingen in beroep doch de door het CGVS genomen weigeringsbeslissingen werden op 10 april 2026 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waardoor deze kracht van gewijsde genieten.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten, verzocht u vervolgens op 20 april 2026 een tweede keer om internationale bescherming. Uw echtgenoot diende diezelfde dag eveneens een tweede verzoek in.

In het kader van uw huidig verzoek verwees u naar dezelfde motieven als deze die u eerder aanbracht in het kader van uw eerste verzoek, i.c. de problemen die u kende met uw familie in Irak en dit omwille van uw huwelijk met uw echtgenoot, en u hekelde het feit dat u voordien niet werd geloofd. U beschikte over een medisch attest waarmee u meende te kunnen aantonen dat u fysieke en psychologische problemen heeft. U meende hiermee ook uw situatie en problemen in Irak te kunnen staven. Ter staving legde u het medisch verslag van dokter L. Ferrant, dd. 7 april 2026 voor.

Het CGVS besloot op 29 april 2026 tot de niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek daar u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam. U diende beroep in tegen deze beslissing doch de RvV verwierp dit beroep, dit op 11 mei 2026. Een zelfde beslissing werd door de Commissaris-generaal genomen in hoofde van uw echtgenoot. Ook zijn beroep werd vervolgens door de RvV verworpen.

U verliet het Belgische grondgebied niet en verzocht op 21 mei 2026, samen met uw echtgenoot, een derde keer om internationale bescherming. U stelde dat de omstandigheden in Irak sinds de afwijzing van uw eerste verzoek voortdurend waren verslechterd. Irak was een strijdtoneel geworden voor de conflicten in de regio, zoals het conflict tussen Iran, Israël en de Verenigde Staten. Ook de voortdurende bombardementen in alle delen van het land maakten de situatie steeds erger. Door deze situatie hebben de aan Iran gelieerde gewapende groeperingen, waaronder AHAS, de volledige controle over grote delen van het land gekregen. Jullie vluchtten indertijd voor hen en er is geen overheid om hen tegen te houden. Uw man kende voorheen al problemen met hen omwille van zijn voormalige werkzaamheden. Intussen hadden ze hun gewelddadig optreden versterkt en joegen ze op iedereen die ze als hun vijand beschouwden. Bijkomend kenden u en uw man in Irak ook problemen met uw vader. Door de afwezigheid van een sterke overheid was er niemand die u kon beschermen tegen uw vader. Hij dreigde er mee u te doden omdat u, in zijn ogen, de familie-eer heeft geschonden door te huwen met uw man.

U liep gevaar, mogelijks zou u gedood worden door uw vader en broer omdat zij uw huwelijk nooit aanvaard hebben. Daarnaast vreesde u voor de verslechtering van uw gezondheidssituatie. De arts bevestigde dat u leed aan een psychische crisis en ernstige angst- en stressklachten kende als gevolg van het geweld dat u onderging van uw familie. U had psychische zorg nodig en was niet in staat om te reizen. U had minstens een periode van zes maanden van behandeling en begeleiding nodig. Dit alles werd bevestigd in medische rapporten die zijn opgesteld door een gespecialiseerde arts in België. U had zo'n angst dat u in de afgelopen periode twee of driemaal probeerde zelfmoord te plegen. Ook deed u zichzelf pijn ten gevolge de ernstige psychische pijn waaraan u leed. U had ook ernstige pijn aan uw nieren en had ook hiervoor een medische behandeling nodig. In Irak kon u deze zorg niet krijgen omdat u zou gedwongen worden ondergedoken te leven uit angst voor uw familie. U vreesde tevens dat uw man zou gedood worden door de milities. Omwille van uw slechte gezondheidssituatie had u uw man nodig bij u, hij bood u veiligheid en psychologische steun. Gescheiden worden van uw man zou uw mentale situatie enkel erger maken. Ter staving van uw verzoek verwees u naar verschillende prints van internetartikels betreffende de algemene situatie in Irak. U legde

deze artikels zelf niet voor maar er kon vanuit gegaan worden dat u hier verwees naar dezelfde artikels als die door uw echtgenoot in het kader van zijn verzoek werden voorgelegd.

Uw derde verzoek werd vervolgens op 5 juni 2026 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. U tekende hiertegen beroep aan op 12 juni jl. bij de RvV die dat beroep op 17 juni jl. verwierp.

Vanuit het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel verzocht u vervolgens op 29 juni 2026 een vierde keer om asiel. Thans geeft u aan dat u de mogelijkheid had om, via een tolk, persoonlijk een gesprek te hebben met een dokter in het centrum, die vervolgens een uitgebreid verslag heeft opgemaakt aangaande uw huidige moeilijke mentale toestand. Dit alles is het gevolg van het geweld dat u vanwege uw eigen familie heeft moeten doorstaan maar ook erger is geworden nadat u naar een detentiecentrum werd overgebracht. Als gevolg van uw psychische toestand was u de vorige keer ook niet in staat om duidelijke en consistente verklaringen af te leggen wat heeft geleid tot een weigeringsbeslissing. In geval van terugkeer zal u worden gedood door uw vader en broer.

U legt ter staving een medisch verslag neer, opgesteld door Dr. P. De Groote dd. 11 juni 2026.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 57/11/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 APR, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van voorgaande en van uw huidige, vierde, verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen die hier een ander licht op werpen. U stelde in voorgaande verzoeken te kampen met heel ernstige psychologische problemen, i.c. angst- en stressklachten, u bevond zich in een psychische crisis, deed aan automutilatie en u ondernam reeds twee of drie zelfmoordpogingen, en verwees tevens naar nierproblemen waarmee u zou kampen. Ondanks uw verdere bewering over een gespecialiseerde arts en een psycholoog bij wie u in behandeling zou zijn, moest eigenaardig genoeg worden vastgesteld dat u van de veelheid van klachten waarmee u stelde te kampen, niet het minste tastbare en overtuigende begin van bewijs kan voorleggen.

U legde op een gegeven moment, in april 2026, een medisch verslag voor van Dr. Ferrant om dit te staven. Echter kon toen, om tal van verschillende bevindingen, door de Commissaris-generaal duidelijk worden besloten dat aan het voorgelegde attest geen enkele bewijswaarde kon worden toegekend. De motieven die aan dit oordeel ten grondslag lagen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek. Deze bevindingen werden bovendien bevestigd door de RvV én u bracht voorts in het kader van uw beroepsprocedure evenmin concrete elementen aan die uw beweerde gezondheidsproblemen konden aantonen.

Dat u dan in het kader van uw derde verzoek weerom geen enkel stavingstuk voorlegde, zelfs naliet te verduidelijken waarom u niets voorlegde, bevestigde nog maar eens dat aan uw verklaringen aangaande uw ernstige gezondheidssituatie niet het minste geloof kon worden gehecht.

Ook thans, verwijst u naar uw moeilijke psychische situatie, ter staving waarvan u een recent psychologisch verslag neerlegt, doch kan ook hieruit evenmin worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan uw huidige asielprocedure. Blijkt dat u zowel in uw schriftelijke vragenlijst van de DVZ als tijdens het gesprek met Dr. De Groote (de opsteller van het verslag) in staat was op coherente wijze de (nieuwe) asielelementen uit te leggen en toe te lichten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

De Commissaris -generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig

Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw huidig verzoek opnieuw integraal steunt op dezelfde motieven als deze die u reeds eerder aanhaalde in het kader van uw voorgaande verzoeken, i.c. de vrees voor AHAS in hoofde van uw man omwille van zijn voormalige werkzaamheden, alsook de vrees voor uw gewelddadige vader/familie omwille van uw huwelijk (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, 4e verzoek, vragen 1-8).

Dient hier evenwel te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste verzoek heeft geoordeeld dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend daar geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas; zowel aangaand het luik omtrent uw familie als aangaande de voorgehouden problemen door uw man omwille van zijn tewerkstelling. Bijkomend kon worden vastgesteld dat u ook niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus daar de situatie toen in Kirkuk voor burgers niet van die aard was dat er een verhoogd risico bestond op het lijden van ernstige schade. Deze beslissing werd tevens bevestigd door de RvV waardoor deze kracht van gewijsde geniet.

Uw tweede verzoek werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam. Gelet op deze bevindingen mocht het duidelijk zijn dat louter blijven volharden in en herhalen van dezelfde, reeds herhaalde beoordeelde motieven, niet kon volstaan om tot een andere conclusie te komen.

Ook uw verwijzing ikv. uw derde verzoek naar de algemene veiligheidssituatie in Irak ten gevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, wijzigde niets aan voorgaande appreciatie. Dat de aan Iran gelieerde militias meer controle hebben over grote delen van Irak, mocht dan eventueel wel zijn, doch dat zulks een toegenomen risico inhield voor u en uw man, sneed geen hout daar de beweerde problemen met AHAS op zich sowieso al niet geloofwaardig werden bevonden.

Hetzelfde kon worden opgemerkt betreffende uw bewering dat u ingeval van een terugkeer door uw familie zou worden gedood in het kader van eerwraak omdat er geen veiligheidsinstanties meer zijn om u hiertegen te beschermen. Daar aan de problemen met uw vader en familie 'an sich' al geen geloof kon worden gehecht, hield uw bewering dat u een verhoogd risico liep evenmin steek. De Commissaris-generaal betwistte niet dat het conflict tussen Iran en Israël en de VS ook een impact heeft op Irak, doch dit volstond niet om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde. Kon hier overigens volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de beschikbare informatie bleek dat het geweld zich geografisch vooral in de KAR (vooral Erbil en Sulaymaniyah), Bagdad en provincies zoals Anbar en Ninewa concentreert. U bent afkomstig van Kirkuk en het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade diende in uw hoofde dan ook ten aanzien van Kirkuk te worden beoordeeld (zie infra).

Waar u verder nogmaals verwees naar uw gezondheidsproblemen die danig verslechterd waren, dat u niet mocht reizen, dat u minstens zes maanden behandeling nodig had, al meermaals een zelfmoordpoging ondernam en uzelf pijn deed, kon nogmaals herhaald worden dat u deze blote beweringen op geen enkele manier staafde.

U legde in het kader van uw tweede verzoek wel medische verslagen voor doch deze bleken geenszins van die aard dat ze uw beweringen konden staven. Dit kon worden vastgesteld door de Commissaris-generaal voor wat betreft het medisch verslag wat u voorlegde in het kader van uw tweede verzoek alsook door de RvV voor wat betreft het medisch verslag wat u nog bijkomend overmaakte in het kader van uw beroepsprocedure. De beoordeling van deze stukken staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofdte in het kader van uw tweede verzoek en in het arrest dat werd geveld door de RvV in het kader van de beroepsprocedure. Dat u nog steeds niet de moeite had gedaan om de veelheid aan medische problemen waarmee u zou kampen, zeker gelet op de ernst, te staven was niet ernstig en bevestigde eens te meer dat aan uw beweringen dienaangaande geen geloof kon worden gehecht. U stelde immers in behandeling te zijn bij een gespecialiseerde arts - welke specialisatie verduidelijkte u niet - en bij een psycholoog maar ook dit betrof niet meer dan een blote bewering.

Anderzijds, indien u wel effectief in behandeling zou zijn (geweest), kon in alle redelijkheid verwacht worden dat u in het kader van uw derde verzoek dan eindelijk wel in staat zou zijn en de moeite zou doen enig overtuigend stavingstuk voor te leggen om uw bijzondere kwetsbaarheid, waarvan u zelfs beweerde dat u omwille hiervan niet naar Irak kan terugkeren, voor te leggen. U toonde opnieuw uw beweerde ernstige gezondheidssituatie op geen enkele manier in concreto aan.

Thans, in kader van uw vierde asielverzoek blijft u zich herhalen waar u stelt dat u zowel uw familie als AHAS heeft te vrezen. U bent in het bezit van een recent medisch/psychologisch verslag dat aantoonde dat u te lijden heeft onder bijzonder zware mentale druk, dit vooral ten gevolge van het huiselijk geweld dat u in Irak vanwege uw familie (in casu uw vader en broer) moest ondergaan en nog verergerde door uw overbrenging naar een detentiecentrum. Dit alles maakte dat u niet in staat was om heldere en consistente verklaringen af te leggen, wat volgens uw echtgenoot heeft geleid tot een weigeringsbeslissing.

Het actueel voorgelegde medische attest, opgesteld dd. 11 juni 2026 door Dr. De Groote, volstaat geenszins om tot de geloofwaardigheid van uw relaas te besluiten:

Er wordt, samenvattend, in dit attest gesteld dat u lijdt aan trauma, ten gevolge het geweld en de familiale vervolging die u in Irak heeft moeten ondergaan omwille van uw vrouw-zijn. U bent emotioneel heel kwetsbaar, bent angstig en onzeker, heeft nachtmerries, kan zich moeilijk concentreren, etc. als gevolg van wat u in het verleden heeft meegemaakt. Er wordt gewag gemaakt van traumatische stress. Als gevolg hiervan doet u aan automutilatie (zie de foto's in het verslag waarop enkele littekens aan de arm/pols te zien zijn) en heeft u al geprobeerd zichzelf van het leven te benemen. Uw psychische situatie gaat er, vergeleken met uw situatie in april jl., verder op achteruit. Het gegeven dat u in detentie verblijft heeft hier een verdere negatieve invloed op. Er wordt voorop gesteld dat u best wordt geplaatst in een stabiele en zekere omgeving, met een langdurige en gespecialiseerde follow up, begeleiding en medicatie.

Aangaande dit attest dient inhoudelijk het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst bevat het neergelegde attest geen enkele verwijzing en/of hoofding aangaande het dokterskabinet en/of zorginstelling of andere instelling waaraan voormelde dokter is verbonden. Welke medische discipline Dr. De Groote beheerst en of hij al dan niet een psycholoog/psychiater is dan wel een huisarts (of andere) wordt niet vermeld. Evenmin worden diens contactgegevens vermeld. Het attest is mede ondertekend door een klinische psychologe E. Petrarki, maar ook hier is het niet duidelijk aan welke geneeskundige instelling en/of dokterskabinet of dokterspraktijk zij is verbonden.

Verder is het ook merkwaardig dat dit verslag en aanbevelingen werden opgesteld naar aanleiding van een eenmalig gesprek tussen u en de arts en in het bijzijn van een tolk. Uw echtgenoot werd hierbij niet betrokken. Het gaat hier dus geenszins om herhaalde observaties en/of consultaties over een langere periode door betreffende arts(en). Dat een arts na een eenmalig gesprek tot dergelijke conclusies is gekomen, lijkt weinig ernstig te zijn en er vooral op te duiden dat de arts zich in hoofdzaak heeft gebaseerd op uw verklaringen en deze zonder meer herneemt.

Zoals hierboven al aangegeven moet vastgesteld dat de arts uw verklaringen en uw relaas herneemt. Nogmaals, een arts kan louter uitspraken doen aangaande iemands fysieke, dan wel psychische, situatie

maar kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel geven omtrent de omstandigheden die aan deze fysieke, dan wel psychische, letsels ten grondslag ligt. Het feit dat u ten aanzien van uw arts gewoonweg uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalde, kan logischerwijs geenszins de waarachtigheid van deze beweerde feiten aantonen. Dat de arts in kwestie dan concludeert dat u het slachtoffer bent geworden in Irak van gender-gerelateerd geweld en als gevolg hiervan traumatische stress heeft ontwikkeld en een bijzondere opvolging nodig heeft, is een brug te ver. Meer nog dan bij fysieke letsels is een arts wat betreft psychische problemen volledig afhankelijk van wat de patiënt dienaangaande vertelt. Bijgevoegd attest vermag dus geenszins de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in positieve zin om te buigen.

Dat uw situatie intussen ook zou zijn verergerd ten gevolge uw detentie, is andermaal een loutere stelling van uzelf die wordt hernomen door de arts in kwestie. Het CGVS betwist overigens niet dát uw verblijf in het Transitcentrum Caricole verre van ideaal is en voor extra stress en onzekerheid kan zorgen, doch dat u als gevolg hiervan niet in staat zou zijn terug te keren naar uw thuisland, hierbij vergezeld door uw echtgenoot, is niet ernstig. Ook hier zijn dit niet meer dan blote beweringen die op geen enkele manier door objectieve informatie worden ondersteund.

Dat u bovendien recent een of meerdere zelfmoordpogingen ondernam, wat hier wordt hernomen door de arts, betreft ook niet meer dan een blote bewering. Er werd eerder al meegegeven dat redelijkerwijs kon/kan worden verondersteld dat hier al vroeger enig tastbaar begin van bewijs van zou zijn neergelegd, nl. van op het moment dat deze feiten zich zouden hebben voorgedaan en meer dan waarschijnlijk urgente medische hulp noodzaakten, dit ook net gezien u in een gesloten centrum verbleef en de feiten makkelijk konden worden geattesteerd door de begeleiders/hulpverleners ter plaatse. Dat dit dan post factum wordt geattesteerd in bijgevoegd medisch verslag kan onvoldoende overtuigen. Er wordt hierbij ook verder geen uitleg gegeven over hoeveel pogingen het dan ging, wat er zich concreet heeft voorgedaan en/of welke (spoed)hulp toen werd geboden.

Dat er verder wordt aangegeven dat het noodzakelijk is dat u psychiatrisch wordt opgevolgd in België - een zeer algemene bevinding waarbij verder niet wordt gespecificeerd waaruit die behandeling heel concreet zou moeten bestaan noch waaraan u specifiek nood zou hebben én die bovendien een aanbeveling betreft die werd gemaakt op basis van reeds ongefundeerde vaststellingen - voegt evenmin iets wezenlijks toe.

De oprechtheid en bewijswaarde van het voorgelegde medische verslag kan bijkomend sterk in vraag worden gesteld gezien op geen enkel moment sprake is van een reeds ondergane behandeling of opvolging. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u effectief reeds zelfmoordpogingen ondernam, aan automutilatie doet én in een dermate ernstige psychologische situatie verkeert, er reeds een regelmatige psychologische opvolging - die blijkbaar nu pas wordt aanbevolen - zou zijn opgestart binnen de opvangstructuur waar u verblijft.

Waar u aangeeft dat u die continue psychologische opvolging in Irak niet kan krijgen, verwijst het CGVS ook in deze context naar de argumentatie van de RvV (arrest 348.716) ikv. uw derde verzoek waar deze stelde dat inzake uw medische problematiek dient opgemerkt dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. U toonde volgens de Raad niet aan dat u omwille van de aangevoerde symptomen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling'. U bracht evenmin argumenten of elementen aan op basis waarvan kon worden aangenomen dat u in Irak op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Uw betoog dat u geen medische behandeling zou kunnen krijgen in Irak omdat u zou gedwongen worden ondergedoken te leven uit angst voor uw familie, kon niet gevolgd worden daar reeds afdoende vaststond dat geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas waaronder de eerwraak. Deze vaststelling is ook nu nog steeds pertinent.

Het CGVS verwijst inzake dit attest ook naar de foto's van uw arm/pols waarop bepaalde littekens te zien zijn. Zelfs al zou het zo zijn dat deze het gevolg zijn van automutilatie wat evenmin onomstotelijk vaststaat, dan nog is hiermee niet aangetoond dat deze het gevolg zijn van de door u voorgehouden problemen met uw familie en/ of met AHAS.

Bovendien moet ook op het volgende worden gewezen betreffende het neergelegde attest:

U en uw echtgenoot stellen dat een voorgaand verzoek - welke het ook moge zijn – door het CGVS zou zijn geweigerd enkel en alleen op basis van uw verklaringen die volgens u op dat moment ten gevolge uw psychische kwetsbaarheid inconsistent en niet helder waren. Dat dit de reden zou zijn geweest voor een eerdere weigering, is een incorrecte voorstelling van de feiten en van de argumenten die door het CGVS naar voren werden gebracht en nadien werden gevolgd door de RvV.

Daarenboven, aangezien u meent dat het verslag van Dr. De Groote, doorslaggevend is om uw precare medische situatie te begrijpen én aan te tonen, wachtte u nog tot 29 juni jl. - dat is bijna 3 weken later – om op basis hiervan een nieuw asiolverzoek in te dienen. Aangezien jullie zich op dat moment reeds in het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel bevonden, waar de mogelijkheid zich elk moment kon voordoen dat een terugkeermaatregel in jullie hoofde zou worden genomen, is het flagrant te moeten vaststellen dat u nog zo lang hebt gewacht om dit volgens u zo cruciale psy-verslag in kader van een nieuw verzoek neer te leggen. Dit komt uw oprechtheid andermaal niet ten goede.

Meer zelfs, uw beroep tegen uw vorig (derde) verzoek, hebt u ingediend op 12 juni 2026, d.i. daags nadat bovenstaand medisch verslag werd opgemaakt! Er kan dan ook totaal niet worden begrepen waarom u op dat moment het volgens u bepalend medisch attest niet heeft neergelegd om de beroepsprocedure bij de RvV te staven. Deze wel bijzondere frappante vaststelling lijkt er andermaal op te wijzen dat u het medisch attest enkel aanwendt om een nieuwe procedure op te starten teneinde een mogelijke repatriëring (die wordt voorzien op 9 juli as.) te verhinderen. Het zet de waarachtigheid van uw vierde verzoek verder onder druk.

Aldus kan u naar aanleiding van uw huidig verzoek de vluchtelingenstatus niet worden verleend.

Tot slot, naast de verlening van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid ter plaatse een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347.

Het bestaan van een gewapend conflict volstaat niet voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus. Het conflict in kwestie moet op zijn minst leiden tot een situatie van willekeurig geweld. In Irak bereikt het geweld een niveau dat kan variëren naargelang de regio en bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in elke provincie moet rekening worden gehouden met de volgende elementen: (i) De aanwezigheid van actoren die hun toevlucht nemen tot geweld; (ii) De aard van de gebruikte tactieken en methoden; (iii) De frequentie van veiligheidsincidenten; (iv) De geografische omvang van het geweld in de provincie; (v) Het aantal burgerslachtoffers; (vi) De mate waarin burgers de provincie zijn ontvlucht als gevolg van het gewapende conflict.

Bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Irak is rekening gehouden met het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqnovember-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>), de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 29 augustus 2025 (bijgewerkt), (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf), het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf), het EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf), en de COI Focus Irak – De invloed van de Iran-oorlog op de veiligheidssituatie in Irak van mei 2026 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_invloed_van_de_iran-oorlog_op_de_veiligheidssituatie_20260519.pdf) of <https://www.cgra.be/fr>).

Wat betreft de algemene situatie in Irak:

De veiligheidssituatie in Irak wordt sinds 2013 grotendeels bepaald door de strijd tegen Islamitische Staat (IS) en door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en diverse Koerdische gewapende groeperingen, zoals de PKK, in het noorden van het land. Deze twee conflicten hebben bepaalde regio's van Irak op verschillende momenten en met wisselende intensiteit getroffen.

Meer recentelijk heeft het conflict tussen Iran, Israël en de VS zich in beperkte mate uitgebreid naar een reeks buurlanden. Aangezien er verschillende pro-Iraanse groeperingen op Iraaks grondgebied aanwezig zijn, is Irak niet ontsnapt aan deze uitbreiding van het conflict: er hebben aanvallen plaatsgevonden op en vanuit het grondgebied van de Republiek Irak.

Volgens de commissaris-generaal bereikt het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict in geen enkele Iraakse provincie een zodanig niveau dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger daar, louter vanwege zijn aanwezigheid, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347.

Daarom moet niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen over de regio in Irak waar u vandaan komt, moeten in dit geval de veiligheidsomstandigheden in de provincie Kirkuk worden beoordeeld.

Deze regio omvat vier districten: Al-Hawija, Daquq, Dibis en Kirkuk.

Wat betreft de situatie in de provincie Kirkuk:

Actoren:

De provincie Kirkuk, een gebied dat rijk is aan olie, wordt zowel door de Iraakse centrale regering als door de Koerdische federale regering opgeëist. Deze situatie heeft met name geleid tot het interne conflict van 2017 tussen deze twee partijen.

In 2021 werd een gezamenlijk commando van het Iraakse leger en de peshmerga opgericht om op te treden tegen IS-cellen in de betwiste gebieden. De Popular Mobilisation Forces (PMF) maken in bepaalde plaatsen ook deel uit van de veiligheidstroepen in de provincie.

IS is ondertussen teruggetrokken in afgelegen gebieden van de provincie en voert "hit-and-run"-aanvallen uit. De militanten van de terroristische groepering bevinden zich voornamelijk in de bergen van Hamrin, Wadi AlShay en Wadi Zghaytoun. Het gezamenlijke commando voert nog steeds operaties uit tegen deze militanten (luchtaanvallen, gevechten, arrestaties).

De provincie is vanwege haar oliereserves van cruciaal belang voor Turkije en Iran. Beide landen zijn herhaaldelijk beschuldigd van het verlenen van materiële en financiële steun aan rivaliserende gewapende groeperingen om hun eigen belangen te verdedigen.

Incidenten:

Van augustus 2024 tot augustus 2025 heeft het ACLED-project (Armed Conflict Location and Event Data Project) 82 veiligheidsincidenten in de provincie geregistreerd, wat neerkomt op 6,8 incidenten per maand en gemiddeld 1,7 incidenten per week. In de meeste gevallen ging het om gevechten tussen gewapende groeperingen of explosies/incidenten van indirect geweld (geïmproviseerde explosieven, mortiervuur, enz.). Er werden ook 16 veiligheidsincidenten geregistreerd waarbij burgers het doelwit waren. De incidenten vonden plaats in de hele provincie, maar meer dan de helft vond plaats in het district Kirkuk.

Het totale aantal veiligheidsincidenten varieert sterk van maand tot maand, en het is moeilijk om hieruit een algemene trend af te leiden (2 in augustus 2024, 12 in december 2024 en 3 in mei 2025).

Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat civiele infrastructuur tijdens de verslagperiode is getroffen. Er is echter wel een woning geraakt toen een raketaanval gericht was op het militaire deel van de luchthaven van Erbil.

Het conflict tussen Iran, Israël en de VS heeft de afgelopen maanden in belangrijke mate bijgedragen aan de onveiligheid in de provincie. Tussen 28 februari en 17 april 2026 werden in totaal 31 veiligheidsincidenten

gemeld. Hiervan werden er 17 veroorzaakt door Israëliisch-Amerikaanse troepen, slechts 1 door het Korps van de Islamitische Revolutionaire Garde van Iran (IRGC) en 5 door pro-Iraanse groeperingen (23 in totaal).

Burgerslachtoffers:

In de periode van augustus 2024 tot augustus 2025 meldde UNAMI 3 burgerslachtoffers, waaronder 2 doden, en registreerde UCDP 2 sterfgevallen in de provincie Kirkuk als gevolg van willekeurig geweld.

Ondanks de impact van het conflict tussen Iran, Israël en de VS op de provincie, meldt ACLED geen burgerslachtoffers in de periode van 28 februari tot 17 april 2026.

Ontheemden:

In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.814.368 personen.

Op 31 december 2024 meldde de IOM dat de provincie Kirkuk 92.916 ontheemden huisvestte, waarvan de overgrote meerderheid zich in het district Kirkuk bevindt (83.778). Dit betekent een stijging van 0,3% ten opzichte van het jaar 2023. 58% van deze mensen is afkomstig uit de provincie zelf, 22% komt uit het gouvernement Salah al-Din en 9% uit de provincie Ninive. Eveneens op 31 december 2024 telde de IOM 193.014 terugkeerders, waarvan de meesten in Al-Hawiga (175.722).

Conclusie:

De huidige situatie in de provincie Kirkuk houdt niet in dat een burger die daarheen terugkeert, louter door zijn aanwezigheid ter plaatse, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347.

De provincie Kirkuk wordt geteisterd door willekeurig geweld, maar niet op een hoog niveau, wat een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat op ernstige aantastingen in geval van terugkeer.

Uit uw administratief dossier en de verschillende stukken in het dossier blijkt dat u geen persoonlijke kenmerken of omstandigheden vertoont die uw blootstelling aan willekeurig geweld aanzienlijk vergroten.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U brengt bijgevolg geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot de niet-ontvankelijkheid van zijn vierde verzoek.

Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 38, tweede lid van Verordening (EU) 2024/1348.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 2.15, §2, 3°, a) Wet RvV.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (art. 2.15, §3, 2°, b) Wet RvV).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk

verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikelen 38, §2 en 55, §§ 3 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: Verordening (EU) 2024/1348), artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Ze geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte wetsbepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens licht ze het middel als volgt toe:

“B. TOEPASSING VAN DE PRINCIPES OP HET SPECIFIEKE GEVAL

1. Over de onwettige verwerping van het medisch verslag als “nieuw element” en de miskennen van de bewijs- en zorgvuldigheidsregels (artikel 55 Verordening 2024/1348 en artikel 3 EVRM)

In de bestreden beslissing van 7 juli 2026 verklaart de verwerende partij het vierde verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk. Dit verzoek was primair gebaseerd op een wezenlijk nieuw element, met name het medisch-psychologisch verslag van 11 juni 2026 betreffende verzoekster, opgesteld door dr. P. De Groote en psychologe E. Petraki (Stuk 2). Een analyse van de motivering van de verwerende partij legt echter een fundamentele denaturatie van de bewijsstukken bloot, evenals een schending van artikel 55 van de Verordening 2024/1348 en het procedurele luik van artikel 3 EVRM.

a) De formele denaturatie en de onterechte bekritiseren van de medische methodologie

Om te ontkomen aan een inhoudelijke beoordeling van de alarmerende medische toestand, bedient het CGVS zich vooreerst van manifeste onwaarheden om het document op formele gronden te discrediteren. In de beslissing stelt het CGVS het volgende : « Vooreerst bevat het neergelegde attest geen enkele verwijzing en/of hoofding aangaande het dokterskabinet en/of zorginstelling (...) Welke medische discipline Dr. De Groote beheerst en of hij al dan niet een psycholoog/psychiater is dan wel een huisarts (of andere) wordt niet vermeld. (...) Het attest is mede ondertekend door een klinische psychologe E. Petraki, maar ook hier is het niet duidelijk aan welke geneeskundige instelling en/of dokterskabinet of dokterspraktijk zij is verbonden »

Deze beweringen zijn ronduit onbegrijpelijk en grenzen aan kwade trouw. Een loutere lezing van het medisch verslag van 11 juni 2026 volstaat om deze beweringen te ontkrachten. Op de allereerste pagina van het verslag staat uitdrukkelijk vermeld : “Lieu de l'examen: Centre de Détention pour Illégaux de Caricole”. Op de laatste pagina staan de identificatiegegevens van de opstellers ontegensprekelijk vermeld : “Dr. P. De Groote, Numéro INAMI: 1-46364 09-450” en “E. Petraki - Psychologue clinicienne”. Aangezien het Transitcentrum Caricole een streng beveiligde instelling is die onder de voogdij van de Dienst Vreemdelingenzaken valt, moest de overheid de identiteit, de medische hoedanigheid en het mandaat van deze zorgverleners voorafgaandelijk verifiëren en goedkeuren alvorens hen toegang te verlenen.

Dat het CGVS - als instantie van diezelfde overheid - thans veinst de herkomst en de specialisatie van deze artsen niet te kennen, getuigt van bestuurlijk cynisme en maakt een onwettige materiële denaturatie van het stuk uit.

Bovendien bekritiseert het CGVS het verloop van het medisch onderzoek, in een poging om het verslag als “weinig ernstig” af te doen. Het CGVS stelt : « Verder is het ook merkwaardig dat dit verslag en aanbevelingen werden opgesteld naar aanleiding van een eenmalig gesprek tussen u en de arts (...) Uw echtgenoot werd hierbij niet betrokken. »

Ook hier maakt het CGVS zich schuldig aan een denaturatie van de bewijswaarde door een medische noodzaak uit zijn context te rukken. Het CGVS negeert immers moedwillig de uitdrukkelijke klinische verantwoording op pagina 1 van het verslag zelf, dat stipuleert dat de evaluatie bewust individueel werd gevoerd “afin de s'assurer que la patiente puisse discuter de ses expériences sensibles de manière indépendante, étant donné que de nombreuses questions examinées concernaient la violence familiale, le contrôle familial, les menaces provenant de proches...”. De artsen hebben verzoekster gedurende het onderzoek afgezonderd om, conform de medische deontologie en de protocollen inzake gendergerelateerd intra-familiaal geweld, een vrij en ongehinderd spreken van de patiënte te waarborgen. Door deze

weloverwogen klinische beschermingsmaatregel aan te grijpen om insinuaties te formuleren over een gebrek aan ernst, miskent het CGVS fundamenteel de bewijswaarde van het verslag.

b) De miskennis van artikel 55 van de Verordening 2024/1348, het onwettige circulaire redeneren en de eis van absolute zekerheid

Inhoudelijk werpt het CGVS op dat het verslag niet als bewijs kan dienen omdat het de verklaringen van de patiënte herneemt, en het asielrelaas eerder ongeloofwaardig werd bevonden. De administratie stelt : « Het feit dat u ten aanzien van uw arts gewoonweg uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalde, kan logischerwijs geenszins de waarachtigheid van deze beweerde feiten aantonen. (...) Bijgevoegd attest vermag dus geenszins de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in positieve zin om te buigen. »

Dit getuigt van een manifeste schending van artikel 55, §3 van de Verordening 2024/1348 inzake het concept van het "nieuwe element". De wet vereist niet dat een nieuw element op een volstrekt nieuw asielrelaas betrekking heeft. Integendeel, de wet voorziet uitdrukkelijk in de mogelijkheid om nieuwe bewijzen voor te leggen die de kans aanzienlijk vergroten dat de verzoeker in aanmerking komt voor bescherming, precies om elementen te staven waaraan voorheen werd getwijfeld.

De redenering van het CGVS is een schoolvoorbeeld van een onwettige, circulaire redenering. Het CGVS stelt in wezen dat de vrees voor intra-familiaal geweld bij de eerste weigering niet was bewezen; dat het medisch verslag, dat littekens van automutilatie en zware psychische trauma's (gerelateerd aan datzelfde geweld) objectieveert, geen bewijs is omdat het relaas eerder ongeloofwaardig werd bevonden; en dat er dus geen bewijs is.

Deze weigering van het CGVS is bovendien gestoeld op een onwettig bewijsstandaard. De administratie oordeelt immers in diezelfde redenering : « een arts kan louter uitspraken doen aangaande iemands fysieke, dan wel psychische, situatie maar kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel geven omtrent de omstandigheden die aan deze fysieke, dan wel psychische, letsels ten grondslag ligt »

Door "absolute zekerheid" te eisen omtrent de oorzaak, miskent het CGVS de functie van medische expertise in asielzaken, een opvatting die expliciet is veroordeeld door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR). In het rapport *Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems*, benadrukt het UNHCR de zelfstandige en afdoende bewijswaarde van de "verenigbaarheid" : [...]

Het doel van een medisch verslag conform het Protocol van Istanbul is niet om, los van elk klinisch interview, als absolute "ooggetuige" de identiteit van de daders te bevestigen. Het doel is de verenigbaarheid te beoordelen. En in casu is de medische conclusie ondubbelzinnig corroboratief : « *Pris ensemble, ces éléments constituent un profil psychologique cohérent. Les constatations psychologiques sont évaluées comme étant hautement cohérentes avec le récit de la patiente concernant une intimidation familiale prolongée, un contrôle coercitif, des menaces de violence, une peur de représailles fondées sur l'honneur et une insécurité chronique* » (Stuk 2)

Hierbij mag absoluut niet uit het oog worden verloren dat dit verslag geen geïsoleerd gegeven is. Verzoekster werd reeds in april 2026 onderzocht door twee andere artsen in het gesloten centrum, met name dokter L. Ferrant (verslag d.d. 7 april 2026) en specialist-psychiater dr. P. Maldague (verslag d.d. 23 april 2026). Beide artsen stelden onafhankelijk van elkaar een zware depressie, extreme stress en suïcidaal gedrag vast. Dat het nieuwe verslag van dr. De Groote en mevr. Petraki van 11 juni 2026 deze eerdere, onafhankelijke medische vaststellingen naadloos bevestigt en objectieveert, versterkt de corroboratieve bewijswaarde ervan op onweerlegbare wijze.

Wanneer het medisch verslag objectief vaststelt dat de zware psychische en fysieke restletsels sterk verenigbaar zijn met de opgelopen intra-familiale vervolging, en aldus een wetenschappelijk onderbouwde corroboratie biedt voor een relaas dat initieel als niet-bewezen werd afgedaan, vormt dit bij uitstek een wezenlijk nieuw bewijselement. Door dit corroboratieve bewijs zomaar terzijde te schuiven, louter en alleen omdat er eerder twijfel bestond en door bovendien een onmogelijke absolute zekerheid te eisen, maakt het CGVS artikel 55 van de Verordening 2024/1348 volstrekt zinloos.

Dit geldt evenzeer voor de laconieke bewering van het CGVS omtrent de fysieke littekens, waarbij wordt gesteld dat « Zelfs al zou het zo zijn dat deze het gevolg zijn van automutilatie [...] dan nog is hiermee niet aangetoond dat deze het gevolg zijn van de door u voorgehouden problemen met uw familie » Ook hier wordt de corroboratieve werking volledig genegeerd ten voordele van een eis van absolute bewijsvoering.

c) Schending van het procedurele luik van artikel 3 EVRM en de onderzoeksplicht

Door het medisch verslag louter op formele gronden en via een cirkelredenering af te wijzen, schendt het CGVS zijn verplichting tot een zorgvuldig onderzoek zoals vereist door het procedurele luik van artikel 3 EVRM. Wanneer een risico op een schending van artikel 3 EVRM wordt ingeroepen, en dit wordt gestaafd door een medisch attest, rust er op de overheid een positieve verplichting om dit risico grondig te onderzoeken. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in de zaak Singh t. België uitdrukkelijk gesteld dat de overheid de beoordeling van het risico onder artikel 3 EVRM niet mag omzeilen door zich louter te verschuilen achter eerdere twijfels over de algemene geloofwaardigheid van het relaas. Het Hof oordeelde dat een dergelijk onderzoek niet mag worden “verhuld door het onderzoek naar de geloofwaardigheid”.

In casu bevat het medisch verslag van 11 juni 2026 bijzonder alarmerende klinische vaststellingen aangaande de echtgenote van verzoeker. Het verslag objectificeert uitdrukkelijk: « des symptômes dépressifs sévères, des symptômes liés au traumatisme, des symptômes dissociatifs, des manifestations psychosomatiques, des comportements d'automutilation et une idéation suicidaire active, le risque suicidaire actuel étant évalué comme modéré à élevé » (Stuk 2)

De arts stelt tevens vast dat er fysieke sporen zijn : « présence de plusieurs cicatrices centimétriques...compatibles avec des cicatrices d'automutilation » (Stuk 2)

Het CGVS reageert hierop door louter de objectieve feiten te ontkennen of te minimaliseren. Aangaande het tijdsverloop insinueert het CGVS ten onrechte dat verzoekster een louter dilatoir manoeuvre voert « Er kan dan ook totaal niet worden begrepen waarom u op dat moment het volgens u bepalend medisch attest niet heeft neergelegd ». Dit miskent dat in een gesloten centrum een medisch verslag enige tijd vergt alvorens het via de medische directie de raadsman bereikt. Geconfronteerd met een dergelijk geobjectiveerd suïcidaal risico en daden van automutilatie bij een persoon die zich onder de exclusieve controle van de Staat in een gesloten centrum bevindt, kon het CGVS zich onmogelijk beperken tot een laconieke afwijzing gebaseerd op een eerdere ongeloofwaardigheidsbeoordeling of insinuaties van tijdsverloop. Door na te laten enig verder medisch onderzoek in te stellen of zelfs maar de medische dienst van het centrum te raadplegen om deze levensbedreigende situatie te verifiëren, en door dit cruciale bewijsstuk louter formeel terzijde te schuiven, heeft het CGVS flagrant nagelaten te voldoen aan de procedurele waarborgen van artikel 3 EVRM en de daaraan gekoppelde actieve onderzoeksplicht.

2. Over het bestaan van een wezenlijk nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming

Zoals in het eerste onderdeel is aangetoond, creëren de nieuw voorgelegde medische elementen een uiterst sterke presumptie dat verzoekster in het verleden daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van ernstige vervolgingsdaden in de vorm van geestelijk geweld en doodsdreigingen, met zware psychologische trauma's tot gevolg. Deze medische objectivering van eerdere vervolging vormt de logische brug naar de beoordeling van de gegrondheid van de vrees voor internationale bescherming via de onmiddellijke toepassing van de beginselen uit Verordening 2024/1347.

De toepasselijke bepalingen van het Europese asielrecht bepalen immers uitdrukkelijk dat het feit dat een verzoeker in het verleden reeds het voorwerp is geweest van rechtstreekse bedreigingen met vervolging, een ernstige aanwijzing is voor de gegrondheid van de vrees, tenzij er goede redenen bestaan om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

In casu is de geestelijke terreur die verzoekster onderging dermate intens dat deze heeft geleid tot een klinisch vastgestelde majeure depressie en suïcidaal gedrag (automutilatie). Hoewel verzoekster door haar tijdige vlucht kon ontsnappen aan de fysieke uitvoering van de doodsdreigingen door haar vader en broer, bewijst haar huidige psychiatrische toestand de realiteit van de doorgestane vervolging. Hieruit volgt dat de bewijslast omkeert: het viel bijgevolg aan het CGVS toe om te bewijzen dat er geen reëel risico op herhaling meer bestond, hetgeen de instantie heeft nagelaten.

Wanneer de medische vaststellingen worden getoetst aan de feiten, blijkt dat de vrees voor eerwraak volstrekt gegrond is. Verzoekster werd in augustus 2025 reeds fysiek geïdoleerd toen haar vader haar en haar echtgenoot opzettelijk trachtte aan te rijden met zijn voertuig. Deze "geestelijke terreur" door constante traque leidde tot haar halsoverkop vlucht in september 2025.

Het is uitvoerig gedocumenteerd door internationale instanties dat de positie van de vrouw in Irak een absolute kwetsbaarheid met zich meebrengt ten aanzien van intra-familiaal geweld. Het rapport van het Asielagentschap van de Europese Unie (EUAA COI Country Focus: Iraq), gepubliceerd in oktober 2025, schetst immers een onthutsend beeld over de absolute onmogelijkheid voor een Iraakse vrouw om aan de wraak van haar familie te ontsnappen: [...]

Het profiel van verzoekster beantwoordt op tragische en exacte wijze aan dit patroon, waarbij haar vader en haar broer de aangewezen actoren zijn van deze "zuivering van de eer". Het Iraakse rechtssysteem zelf voorziet in een expliciete clementie en lachwekkend lage straffen voor mannen die vrouwen uit hun familie vermoorden onder het voorwendsel van "eermotieven". De moord op een "ongehoorzame" vrouw geniet aldus een wettelijke en maatschappelijke tolerantie. Bovendien benadrukken de rapporten consequent dat de ordediensten dreigingen van vermoorden als "privéaangelegenheden" of tribale kwesties beschouwen. Wanneer een bedreigde vrouw de bescherming van de politie tracht in te roepen, wordt zij bijna systematisch onder dwang naar haar beulen teruggestuurd in naam van de "familiale verzoening", wat haar blootstelt aan dodelijk geweld. Bijgevolg maken de nieuwe medische elementen, die de impact van dit geestelijk geweld objectiveren, de kans aanzienlijk groter dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling.

Subsidiair vergroten de nieuwe medische elementen op zijn minst aanzienlijk de kans dat verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 15, punt b) van de Verordening 2024/1347. De objectief vastgestelde psychische destructie (Stuk 2) wijst op een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar de daders van deze terreur. In de bestreden beslissing heeft het CGVS een uiterst lacunaire lezing van de criteria voor subsidiaire bescherming gehanteerd. Het CGVS heeft deze status immers uitsluitend afgewezen op basis van een algemene beoordeling van de veiligheidssituatie in de herkomstregio (Kirkuk), concluderend dat er geen sprake is van willekeurig geweld van een dermate hoog niveau dat een burger louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt in de zin van artikel 15, punt c) van de Verordening 2024/1347.

Het CGVS gaat hierbij evenwel volledig voorbij aan artikel 15, punt b) van diezelfde Verordening 2024/1347, dat stelt dat "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst" eveneens als ernstige schade wordt beschouwd. Niettegenstaande een eventuele weigering van de vluchtelingenstatus, bestaan er in casu wel degelijk zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico op dergelijke ernstige schade loopt, gelet op de algemene informatie over Irak en haar specifieke, individuele situatie.

Uit alle elementen die in het voorgaande onderdeel reeds omstandig zijn aangetoond - met name de samenhang tussen het kwetsbare profiel van verzoekster, haar medisch geobjectiveerde trauma's (suïcidale ontreding en automutilatie) en de alarmerende landeninformatie over eerwraak in Irak - volgt immers onweerlegbaar dat de situatie op zijn minst wijst op een reëel risico op slechte behandelingen dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

In dit verband heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest J.K. en anderen t. Zweden uitdrukkelijk geoordeeld dat vroegere mishandelingen en ernstige dreigingen een sterke indicatie vormen voor een toekomstig risico: [...]

Gelet op de medisch geconstateerde onmogelijkheid voor verzoekster om zonder bescherming naar Irak terug te keren, waar zij opnieuw aan de dodelijke wraak van haar familie zou worden overgeleverd zonder enige kans op staatsbescherming, maken deze nieuwe elementen de kans op het verkrijgen van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, punt b) van de Verordening 2024/1347 ontegensprekelijk groter."

Verzoekster concludeert:

"In het licht van de voorgaande uiteenzetting is de bestreden beslissing van 7 juli 2026 behept met een flagrante onwettigheid.

Door een wezenlijk medisch document materieel te denatureren en een onmogelijke bewijsstandaard van absolute zekerheid op te leggen louter om een eerdere negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling in stand te houden, heeft het CGVS de corroboratieve waarde van klinische vaststellingen manifest genegeerd. Deze weigering, gekoppeld aan de totale miskennis van de actieve onderzoeksplicht ten aanzien van een geobjectiveerd suïcidaal risico en automutilatie, levert een duidelijke schending op van de zorgvuldigheidsplicht en van het procedurele luik van artikel 3 EVRM.

Bovendien heeft het CGVS, door dit nieuwe element onwettig als niet-significant af te wijzen, miskend dat het medisch gecorroboorde relaas van verzoekster inzake intrafamiliaal geweld, gelezen in samenhang met de objectieve landeninformatie betreffende eerwraak en wraakmoorden in Irak, de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming. Dit toont immers een reëel risico op vervolging en ernstige schade aan waartegen geen enkele staatsbescherming voorhanden is.

Bijgevolg heeft het CGVS de ontvankelijkheidscriteria van artikel 55 van de Verordening 2024/1348 manifest geschonden. Door deze onwettige onontvankelijkheidsbeslissing ontnemt het CGVS verzoekster ten onrechte de mogelijkheid op een onderzoek ten gronde van haar verzoek strekkende tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of, minstens, de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 15 van de Verordening 2024/1347. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich bijgevolg op."

Verzoekster vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, om de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Aan het verzoekschrift voegt zij opnieuw het medisch verslag van dokter P. De Groote en klinisch psychologe E. Petraki van 11 juni 2026 als stavingstuk toe.

3. Beoordeling van bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat er in het kader van de drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming en in het kader van het huidig vierde verzoek geen bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster kunnen worden vastgesteld die het nemen van specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Verzoekster stelt te kampen met ernstige psychologische problemen, i.c. angst- en stressklachten, zich in een psychische crisis te bevinden, aan automutilatie te doen en reeds twee à drie zelfmoordpogingen te hebben ondernomen. Daarnaast verwijst ze naar nierproblemen waarmee ze zou kampen. Verzoekster legde in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming een medisch verslag van 7 april 2026 neer waarin werd vastgesteld dat zij lijdt aan *"zware psychische stoornissen, waaronder een zware exogene depressie en extreme stress"*, een psychiatrisch verslag van 23 april 2026 waarin werd bevestigd dat zij kampt met een ernstige depressie en een medisch attest van 11 juni 2026 inzake laboresultaten.

In het kader van de drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming werden zowel door de commissaris-generaal als door de Raad geen bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster vastgesteld die het nemen van specifieke steunmaatregelen zouden rechtvaardigen. Uit de neergelegde medische stukken kon niet blijken dat verzoekster niet bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, een persoonlijk onderhoud in dit kader te volbrengen en gedegen verklaringen af te leggen. Verzoekster toonde ook niet concreet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, noch preciseerde ze waaruit deze dan wel hadden moeten bestaan.

In het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming benadrukt verzoekster de door haar reeds eerder aangehaalde medische problematiek waarmee al rekening werd gehouden in het kader van de voorgaande beschermingsverzoeken. Ze legt nu een medisch verslag van 11 juni 2026 voor, opgesteld door dokter P. De Groote en klinisch psychologe E. Petraki, waarin opnieuw wordt bevestigd dat verzoekster kampt met o.m. traumatische stress en een depressie. Uit dit medisch verslag kan evenmin worden afgeleid dat verzoekster niet in de mogelijkheid is om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en gedegen verklaringen af te leggen, noch dat haar cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk is om het verzoek om internationale bescherming op haar geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Uit een lezing van haar *"schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag"* in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming blijkt dat verzoekster in staat was om op een logische wijze te antwoorden op de gestelde vragen en haar verklaringen en antwoorden kon verbinden met hetgeen zij in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming uiteenzette. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden het volgende gesteld:

"Ook thans, verwijst u naar uw moeilijke psychische situatie, ter staving waarvan u een recent psychologisch verslag neerlegt, doch kan ook hieruit evenmin worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan uw huidige asielprocedure. Blijkt dat u zowel in uw schriftelijke vragenlijst van de DVZ als tijdens het gesprek met Dr. De Groote (de opsteller van het verslag) in staat was op coherente wijze de (nieuwe) asielelementen uit te leggen en toe te lichten."

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster voert in het verzoekschrift hier geen concreet verweer tegen waardoor deze beoordeling onverminderd overeind blijft.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in het administratief dossier voorhanden zijn, kan op goede gronden worden vastgesteld dat er zich geen bijkomende elementen aandienen, noch door verzoekster worden aangereikt, die op de voorgaande beoordeling dat er in hoofdte van verzoekster geen bijzondere procedurele noden aanwezig zijn een ander licht werpen. Bijgevolg blijft deze vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters rechten worden gerespecteerd en dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollège dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

4.2. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 7 juli 2026, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 38, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348.

Artikel 38, lid 2, van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt als volgt:

“2. De beslissingsautoriteit wijst een verzoek af als niet-ontvankelijk indien het gaat om een volgend verzoek waarbij geen nieuwe relevante elementen als bedoeld in artikel 55, leden 3 en 5, naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij of zij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 of in verband met de eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid.”

Artikel 55, leden 3 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt als volgt:

“3. Een volgend verzoek wordt onderworpen aan een voorafgaand onderzoek waarbij de beslissingsautoriteit nagaat of er nieuwe relevante elementen naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd die:

- a) de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347, of*
- b) verband houden met een eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid als het eerdere verzoek is afgewezen als niet-ontvankelijk.*

(...)

5. De door de verzoeker voorgelegde elementen worden alleen als nieuw beschouwd als de verzoeker buiten zijn of haar eigen schuld niet in staat was die elementen in het kader van het eerdere verzoek voor te leggen. Elementen die de verzoeker eerder had kunnen voorleggen, hoeven niet in aanmerking te worden genomen, tenzij die de kans aanzienlijk vergroten dat het verzoek niet niet-ontvankelijk wordt verklaard of dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, of als het vorige verzoek overeenkomstig artikel 41 is afgewezen als zijnde impliciet ingetrokken zonder een behandeling ten gronde.”

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekster haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met haar vader wegens haar huwelijk met haar echtgenoot en omwille van problemen met AHAS wegens de voormalige werkzaamheden van haar echtgenoot als chauffeur bij de ngo's Oxfam en Mercy Corps. De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas, zowel wat betreft haar vrees voor haar vader omwille van haar huwelijk als wat betreft de vrees voor AHAS omwille van de voormalige werkzaamheden van haar echtgenoot. Er werd ook vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de veiligheidssituatie in Kirkuk voor burgers niet van die aard was dat er een verhoogd risico bestond op het lijden van ernstige schade. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad waardoor deze kracht van gewijsde geniet.

In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming verwees verzoekster naar dezelfde problemen die zij in het kader van haar eerste verzoek had aangehaald. Ze verwees naar haar gezondheidstoestand en legde een medisch verslag van 7 april 2026 en, in beroep, een psychiatrisch verslag van 23 april 2026 neer waarmee ze meende haar situatie en problemen in Irak te kunnen staven. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking kwam. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad waardoor deze kracht van gewijsde geniet.

In het kader van het derde verzoek om internationale bescherming verwees verzoekster opnieuw naar dezelfde problemen die zij in het kader van haar vorige verzoeken had aangehaald. Ze legde opnieuw het medisch verslag van 7 april 2026 en het psychiatrisch verslag van 23 april 2026 neer alsook verwees ze naar de verslechterde veiligheidssituatie in Irak waardoor ze vreest dat zij bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten voor haar problemen met haar vader en voor de problemen van haar echtgenoot met AHAS. De commissaris-generaal verklaarde dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk wegens gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking kwam. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad waardoor deze kracht van gewijsde geniet.

In het kader van het huidige vierde verzoek om internationale bescherming verwijst verzoekster opnieuw naar dezelfde problemen die zij in het kader van haar vorige verzoeken had aangehaald. Verzoekster verklaart dat ze op 10 juni 2026 de mogelijkheid heeft gehad om, via een tolk, persoonlijk een gesprek te hebben met een dokter in het gesloten centrum die vervolgens een uitgebreid verslag heeft opgesteld aangaande haar huidige psychische toestand. Haar psychische problemen zijn, volgens haar, ontstaan als gevolg van het geweld dat zij door haar familie heeft meegemaakt maar zijn erger geworden nadat ze naar een detentiecentrum werd overgebracht. Als gevolg van haar psychische toestand verklaart zij dat ze de vorige keer niet in staat was om duidelijke en consistente verklaringen af te leggen wat heeft geleid tot een weigeringsbeslissing. In geval van terugkeer vreest ze te zullen worden gedood door haar vader en broer (administratief dossier, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag verzoekster d.d. 26/06/2026). Ter ondersteuning van haar vierde verzoek legt verzoekster het medisch verslag van 11 juni 2026 neer, opgesteld door dokter P. De Groote en een klinisch psycholoog E. Petraki.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

In dit verband benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Verzoeksters kritiek in het verzoekschrift is voornamelijk gericht op de beoordeling van het medisch verslag van 11 juni 2026. Zij meent in essentie dat dit medisch verslag de gehele geloofwaardigheidsbeoordeling van de commissaris-generaal op de helling plaatst nu de opstellers van het verslag, op basis van verzoeksters verklaringen, stellen dat verzoeksters psychologische toestand verenigbaar is met haar verklaringen over bedreigingen, familiale vervolging en angst voor eer-gerelateerd geweld.

5.3. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), wijst de Raad op het volgende:

Het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak nr. 41827/07, *R.C. tegen Zweden*, heeft betrekking op medische bewijsstukken die een vluchtrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen.

Het arrest van het EHRM van 5 september 2013 in de zaak nr. 61204/09, *I. tegen Zweden*, betreft een geval waarin de met medische stukken bewezen littekens van een verzoeker om internationale bescherming onbetwist het gevolg zijn van foltering en waarin wordt ingegaan op de inschatting van het risico dat bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal plaatsvinden.

Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, *R.J. tegen Frankrijk*, de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt onvoldoende. In deze zaak achtte het EHRM het medisch attest een bijzonder belangrijk stuk. De aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas, vormen immers een sterk vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dat verzoeker in zijn land van herkomst is aangedaan. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter ("*caractère lacunaire*") van het asielrelaas.

In zijn arrest van 23 augustus 2016 in de zaak nr. 59166/12, *J.K. tegen Zweden*, beschouwt het EHRM mishandeling in het verleden als een sterke indicatie voor een toekomstig reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM wanneer een verzoeker een algemeen coherent en geloofwaardig relaas van de gebeurtenissen heeft uiteengezet dat overeenstemt met informatie uit betrouwbare en objectieve bronnen over de toestand van het betrokken land. Volgens het EHRM is het in dergelijke omstandigheden aan de overheid om elke twijfel over dat risico weg te nemen.

5.4. De Raad herinnert eraan dat medische en psychologische attesten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dan ook bepaald worden binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker, hetgeen ook blijkt uit lezing van die voormelde arresten van het EHRM.

In tegenstelling tot de EHRM-zaken R.C. en J.K., is er in dit geval geen sprake van een algemeen coherent en geloofwaardig vluchtrelaas. Zoals reeds vermeld, werd in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar vluchtrelaas dat volledig steunt op het vluchtrelaas van haar echtgenoot. De commissaris-generaal oordeelde dat (1) er geen geloof kan worden gehecht aan hun vrees voor AHAS omwille van de werkzaamheden van verzoeksters echtgenoot als chauffeur voor de ngo's Oxfam en Mercy Corps; (2) er geen geloof kan worden gehecht aan hun vrees ten aanzien van verzoeksters vader omwille van hun beweerde verboden huwelijk; (3) er ernstige twijfels zijn met betrekking tot hun reis en het bekomen van reisdocumenten; (4) de laattijdigheid van hun verzoek om internationale bescherming een ernstige contra-indicatie vormt voor de ernst van hun voorgehouden vrees ten aanzien van Irak. Inzake de ongeloofwaardigheid van hun vrees ten aanzien van verzoeksters vader omwille van hun beweerde verboden huwelijk werd in het kader van het eerste beschermingsverzoek van verzoeksters echtgenoot door de commissaris-generaal als volgt gemotiveerd (motivering die in verzoeksters beslissing van de commissaris-generaal staat en door de Raad werd overgenomen in arrest nr. 344 674):

"2. Met betrekking tot uw problemen met S.'s vader omwille van jullie huwelijk weet u niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Immers, aan uw vrees ten aanzien van S.'s vader omwille van jullie beweerde verboden huwelijk kan geen geloof gehecht worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw bewering dat u en S. niet officieel zijn gehuwd, niet kan worden aangenomen.

U verklaart namelijk dat een koppel volgens de Irakese wet eerst officieel dient te trouwen, waarbij de huwelijksakte dient te worden geregistreerd bij de rechtbank, en men pas daarna religieus kan huwen bij een imam (NPO1, p. 16; NPO2, p. 7). Uit de beschikbare informatie kan, in tegenstelling tot uw verklaringen, geenszins blijken dat het juridisch vereist is dat men eerst officieel huwt en pas vervolgens een traditionele, religieuze ceremonie houdt. Er wordt zelfs expliciet vermeld dat koppels er soms voor kiezen om eerst religieus te huwen en pas nadien hun huwelijk officieel te laten registreren (zie Danish National ID Centre: Iraq: Marriage registration and the issuance of marriage certificates: zie blauwe map administratief dossier). Er wordt nergens melding gemaakt van mogelijke juridische problemen die hieruit zouden volgen.

Dat u verklaart eerst religieus te zijn gehuwd met S. in Suleimaniya waarna jullie naar Kirkuk zijn verhuisd, en dat u een tijd later bij de rechtbank in Kirkuk het huwelijk officieel wilde laten registreren maar dat dit werd geweigerd (NPO2, p. 25), staat haaks op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en kan dan ook geenszins overtuigen.

Dat u bovendien aanvankelijk verklaard een maand of zelfs iets langer na uw religieus huwelijk naar de rechtbank te zijn geweest (NPO2, p. 7), maar later stelt dat u dit al enkele dagen na het religieuze huwelijk deed (NPO2, p. 25), is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Voorts wenst het CGVS te benadrukken dat u op heden geen enkel document hebt voorgelegd met betrekking tot uw huwelijk met S.. U verklaart dat u, nadat u bij de rechtbank van Kirkuk te horen kreeg dat de rechter uw huwelijk niet zou officialiseren vanwege het feit dat u eerst religieus bent gehuwd, een kennis bij de rechtbank hebt betaald om u vervalste documenten te bezorgen - namelijk identiteitskaarten voor uzelf en voor S., een officiële huwelijksakte, een Zanyari-kaart en een voedselrantsoenkaart (NPO1, p. 16; NPO2, p. 6). Uw broer zou deze documenten momenteel in zijn bezit hebben, alsook de oude identiteitskaarten van uzelf en S. van vóór jullie huwelijk (NPO2, p. 6). U werd tijdens het persoonlijk onderhoud tweemaal gevraagd om duidelijke kopieën te bezorgen van alle opgenoemde documenten (NPO2, p. 7, 29). Via een e-mail naar uw advocate op 9 maart 2026 werd nogmaals gewezen op het belang om deze documenten spoedig te bezorgen aan het CGVS.

Uw advocate benadrukte in haar antwoord dat u deze documenten uiterst tegen het einde van die week zou bezorgen (mails advocate, dd. 09 en 10.03.2026: zie administratief dossier).

Echter heeft het CGVS op heden geen enkele van de gevraagde documenten mogen ontvangen. De vaststelling dat u in gebreke blijft in verband met het bezorgen van deze documenten, waarvan u immers verklaart deze wel te kunnen verkrijgen via uw broer in Irak (NPO2, p. 29), en dit zonder dienstige uitleg, doet vermoeden dat u deze moedwillig achterhoudt omdat deze niet stroken met het door u verklaarde asielrelaas. U biedt aldus geen zicht op uw werkelijke burgerlijke staat, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot de door u verklaarde problemen. Voorts blijkt hieruit een gebrek aan medewerking van uwentwege, hetgeen afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan ook uw uitleg in verband met het achterlaten van de identiteitskaarten van uzelf en S. geenszins overtuigen aangezien u zichzelf, voor de zoveelste keer, tegensprekt. U stelt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u uw identiteitskaart achterliet bij uw broer omdat uw auto in Irak nog steeds op uw naam staat geregistreerd. U hebt een volmacht aan uw broer gegeven voor de verkoop maar soms wordt er nog naar de identiteitskaart van de eigenaar gevraagd. Vandaar nam u uw identiteitskaart niet mee bij uw vertrek (NPO2, p. 6). Echter verklaarde eerder, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, dat u tijdens jullie laatste verblijf in Kirkuk, 25 dagen voor jullie vertrek naar Turkije, uw auto hebben verkocht om hiermee jullie reis te bekostigen (NPO1, p. 21). Andermaal houdt uw uitleg geen steek.

Daarbij is het tevens opmerkelijk dat, in tegenstelling tot wat u hebt verklaard, uw echtgenote aanvankelijk verklaarde dat jullie de identiteitskaarten wél meenamen bij jullie vertrek uit Irak maar dat deze in Griekenland werden ingehouden.

Pas nadat uw echtgenote werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei ze dat ze niet zeker was over haar eigen verklaring (NPO2 echtgenote, p. 15). Het hoeft geen betoog dat dit wederom de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling plaatst.

Bovendien zijn uw verklaringen aangaande het door u geschetste verloop van de relatie met S. vaag en weinig gedetailleerd. Gevraagd hoe u ertoe kwam dat u met S. wenste te huwen, gelet op de vete tussen beider vaders, zegt u simpelweg dat u verliefd was op haar. Echter verklaart u haar maar één keer te hebben gezien alvorens u besloot om bij haar vader om haar hand te vragen. Verder zagen jullie elkaar niet (NPO2, p. 23). Uw echtgenote verklaart over het moment dat jullie elkaar zagen, nl. op 14 februari 2023, dat jullie simpelweg uitspraken dat jullie met elkaar zouden huwen (NPO2 echtgenote, p. 6). Dat u vaag en onduidelijk bent over het precieze verloop van jullie relatie voorafgaand aan jullie huwelijk, doet vermoeden dat dit niet zo heimelijk en verborgen verliep als u wenst te doen uitschijnen, maar eerder laat vermoeden dat het huwelijk wel degelijk - zoals vaak gangbaar binnen jullie cultuur - werd geregeld door beide families zonder dat hier voorafgaand veel initiatief van jullie kant uit aan te pas kwam.

Samengevat kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u en uw echtgenote niet officieel zijn gehuwd in Irak. Bijgevolg is uw vrees ten aanzien van een terugkeer naar Irak omwille van de gevolgen van dit huwelijk niet aannemelijk.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u en S. niet officieel zijn gehuwd in Irak, quod non, ligt uw verklaarde gedrag niet in lijn met de door u geschetste situatie.

Zo verklaart u dat u zelf S.'s familie informeerde over de voltrekking van jullie religieuze huwelijk. U stuurde namelijk via uw echtgenotes Snapchat-profiel een huwelijksfoto van jullie beiden naar haar zus. U deed dit naar eigen zeggen zodat ze zouden stoppen met haar te zoeken (NPO2, p. 25). Kan hier worden opgemerkt dat uw echtgenote verklaarde dat zij degene was die de huwelijksfoto op haar profiel plaatste, zo kon haar zus deze zien en tonen aan hun vader (NPO2 echtgenote, p. 8). Dat u, dan wel uw echtgenote, uit eigen beweging S.'s familie - en dus ook haar vader, die van in het begin gekant was tegen jullie huwelijk informeerden over jullie wel heel plotse huwelijk, dan nog op een dergelijke manier, ook al verklaart u dat u meteen na het huwelijk niets had vernomen van haar vader en er ook geen indicatie was dat hij op zoek was naar jullie (NPO2, p. 25), en jullie op deze manier moedwillig problemen op jullie hals haalden, is weinig geloofwaardig.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u na het huwelijk nauwelijks voorzorgsmaatregelen hebt genomen om jullie te behoeden voor om de toorn van S.'s vader.

Zo gingen u en uw echtgenote vanuit Kirkuk, waar jullie samen woonden vanaf het huwelijk, verschillende malen op uitstap naar Suleimaniya, en dit om er te gaan wandelen en picknicken (NPO2, p. 12). Gewezen op het grote risico dat jullie hierbij liepen aangezien S.'s ouders in Suleimaniya wonen en het niet hadden begrepen op jullie huwelijk (NPO1, p. 17), geeft u de povere uitleg dat jullie meestal in de late namiddag gingen wanneer het donker was, dan was het moeilijk om iemand te herkennen. Bovendien ging S.'s vader elke avond op stap om te drinken dus hij kwam niet in hetzelfde gebied van Suleimaniya als jullie (NPO2, p. 26). Dat jullie er desondanks voor kozen om vrijwillig uitstapjes te doen naar het gebied waar uw zogenaamde belager verblijft, is tekenend voor het onwaarschijnlijke karakter van uw relaas.

Nadien verhuisden jullie in juni 2025 naar Suleimaniya. Dit mag wederom erg verbazen aangezien jullie zo in dezelfde stad als S.'s vader gingen wonen. Uit uw uitleg, nl. dat hij jullie vanwege zijn banden met de Koerdische politieke partij Yeketi (Patriotic Union of Kurdistan, verder PUK) in elke stad in Koerdistan zou kunnen treffen dus dat het niet uitmaakte of jullie zich ergens verder zouden vestigen (NPO2, p. 26), blijkt uw keuze voor Suleimaniya des te onlogischer.

Voorts verklaart u dat u en uw echtgenote in Suleimaniya zich ook af en toe buiten begaven, jullie reden namelijk 's nachts rondjes met de auto. De meeste tijd spendeerden jullie volgens u echter binnen (NPO2, p. 14). Volgens uw echtgenote, daarentegen, gingen jullie ook geregeld naar de grote wandelstraat in het centrum van Suleimaniya (NPO2 echtgenote, p. 11). Er kan dus niet worden gezegd dat jullie een ondergedoken bestaan leidden in Suleimaniya, noch dat jullie er ernstige voorzorgsmaatregelen namen zodat S.'s vader jullie niet zou kunnen treffen. Uit dit gedrag kan geenszins blijken dat u werkelijk een vrees koesterde voor S.'s vader, en zeker niet dat u omwille van deze vrees op heden niet zou kunnen terugkeren naar Irak.

Daarbij komt nog dat uw verklaringen betreffende de brandstichting aan uw auto op 16 april 2024 uiterst incoherent zijn. Zo plaatst u in het eerste persoonlijk onderhoud de brandstichting binnen de context van uw problemen omwille van uw werk voor de ngo's (NPO1, p. 24-25). Echter stelt u vervolgens dat u vermoedens hebt dat dit incident beraamd werd door S.'s vader, en mogelijks dat haar broer Sh. hierbij betrokken was (NPO1, p. 26-27). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, daarentegen, zegt u dan weer iets helemaal anders, nl. dat AHAS uw auto in brand heeft gestoken (NPO2, p. 18). Iets later verklaart u evenwel dat S.'s broer Sh. de dader was. U hebt namelijk videobeelden van een lokale winkелеigenaar gekregen waarop te zien is dat Sh. uw auto in brand stak (NPO2, p. 25-26).

Dat u er zelfs niet in slaagt om over zulk essentieel element van uw relaas eenduidige verklaringen af te leggen, zelfs niet binnen eenzelfde persoonlijk onderhoud, ondergraaft uw geloofwaardigheid danig."

In de daaropvolgende twee verzoeken om internationale bescherming verwees verzoekster steeds naar de problemen zoals ze deze initieel had uiteengezet en legde ze in het kader van haar tweede en derde verzoek om internationale bescherming een medisch verslag van 7 april 2026 en een psychiatrisch verslag van 23 april 2026 neer waarmee ze meende haar situatie en problemen in Irak te kunnen staven en verwees ze in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming naar de verslechterde veiligheidssituatie in Irak waardoor zij vreest dat zij bij terugkeer geen beroep zal kunnen doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten. Zowel de commissaris-generaal als de Raad hebben deze volgende verzoeken niet-ontvankelijk verklaard en hebben op omstandige wijze gemotiveerd dat de aangebrachte elementen geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking kwam.

5.5. Met het voorgelegde medisch verslag van 11 juni 2026 wil verzoekster in het kader van haar huidige vierde verzoek om internationale bescherming alsnog haar beweerde vrees voor haar vader omwille van haar huwelijk staven.

Het medisch verslag werd opgesteld door een arts en een klinisch psychologe nadat zij verzoekster op 10 juni 2026 van 11u50 tot 13u40 hadden gehoord en onderzocht, zonder de aanwezigheid van haar echtgenoot en in haar moedertaal met behulp van een telefonische tolk in het Sorani-Koerdisch.

Samengevat wordt het volgende gesteld in het medisch verslag:

De patiënte beschrijft een langdurig conflict tussen haar familie en die van haar echtgenoot over grondbezit en haar huwelijk. Volgens haar verhaal waren zowel haar vader als de vader van haar echtgenoot fel gekant tegen hun relatie en huwelijksplannen. Haar vader zou haar hebben blootgesteld aan aanhoudend verbaal geweld, psychologische intimidatie, dwang en emotioneel misbruik. Vanwege het verzet van beide families zijn zij en haar echtgenoot uiteindelijk gevlucht om te kunnen trouwen en zijn ze naar een andere stad verhuisd. Volgens haar verklaring leeft zij in voortdurende angst voor haar vader en een broer, die haar nog steeds zouden bedreigen. Ze vermeldt een incident waarbij haar vader zou hebben geprobeerd een verkeersongeval te veroorzaken om haar en haar echtgenoot te doden. Ze vreest bij terugkeer naar Irak slachtoffer te worden van ernstig geweld in het kader van eer-gerelateerde represailles.

Wat betreft haar psychologische toestand wordt vastgesteld dat de patiënte angstig, terughoudend en emotioneel kwetsbaar is, een uitgesproken depressieve stemming vertoont, regelmatig huilt wanneer zij over haar ervaringen spreekt. De patiënte meldt dat ze last heeft van slapeloosheid en terugkerende nachtmerries.

Ze vertoont trauma-gerelateerde symptomen, zoals aanhoudende angst, hypervigilantie, intrusieve herinneringen, concentratie- en geheugenproblemen, dissociatieve episodes, en psychosomatische klachten. De patiënte meldt eerdere episodes van automutilatie, zowel in Irak als tijdens haar detentie. Bij klinisch onderzoek werden meerdere littekens op de linkeronderarm vastgesteld die compatibel zijn met automutilatie. De patiënte verklaart dat deze automutilatie een suïcidale bedoeling heeft. Ze meldt terugkerende doodsgedachten, actieve suïcidale ideeën, eerder suïcidaal gedrag, een voorgeschiedenis van automutilatie, gevoelens van wanhoop en ernstig emotioneel lijden. Het huidige suïciderisico wordt beoordeeld als matig tot hoog. De detentieomgeving lijkt in aanzienlijke mate bij te dragen aan het voortduren en verergeren van haar symptomen, alsook de onzekerheid over haar toekomst en de angst voor een terugkeer naar Irak.

Het medisch verslag verwijst naar het Protocol van Istanbul (2022) en stelt dat trauma slachtoffers vaak verhindert om gebeurtenissen volledig en chronologisch te vertellen en dat fragmentaire herinneringen, laattijdige onthullingen of inconsistenties niet automatisch wijzen op ongeloofwaardigheid.

De opstellers van het medisch verslag besluiten dat de patiënte een slachtoffer van gender gerelateerd geweld is en dat de psychologische bevindingen in hoge mate overeenstemmen met de door patiënte gerapporteerde voorgeschiedenis van vervolging door de familie. Tot slot wordt er vastgesteld dat de toestand van patiënte is verslechterd, ondanks medicamenteuze behandeling, en dat de detentieomgeving waarschijnlijk bijdraagt aan deze verslechtering. Er wordt aanbevolen dat de patiënte zo snel mogelijk in een veilige en stabiele omgeving wordt geplaatst en regelmatige gespecialiseerde psychiatrische opvolging krijgt.

5.6. Uit het medisch verslag kan vooreerst niet blijken dat de vastgestelde psychologische bevindingen verzoekster ervan zouden hebben weerhouden om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen alsook om eensluidende schriftelijke verklaringen af te leggen, zoals hierboven reeds werd aangestipt onder punt 3.

5.7. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van dit medisch verslag. De beoordeling van de bewijswaarde van het medisch verslag betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch verslag kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven, dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Een arts is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Een arts kan dan ook geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van foltering of slechte behandeling zoals verteld door de patiënt. Zulk attest moet dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker hierover. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerde problemen zich hebben voorgedaan en de redenen daarvoor.

5.8. Inzake het medisch verslag van 11 juni 2026 motiveert de commissaris-generaal terdege als volgt:

“Zoals hierboven al aangegeven moet vastgesteld dat de arts uw verklaringen en uw relaas herneemt. Nogmaals, een arts kan louter uitspraken doen aangaande iemands fysieke, dan wel psychische, situatie maar kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel geven omtrent de omstandigheden die aan deze fysieke, dan wel psychische, letsels ten grondslag ligt. Het feit dat u ten aanzien van uw arts gewoonweg uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalde, kan logischerwijs geenszins de waarachtigheid van deze beweerde feiten aantonen. Dat de arts in kwestie dan concludeert dat u het slachtoffer bent geworden in Irak van gender-gerelateerd geweld en als gevolg hiervan traumatische stress heeft ontwikkeld en een bijzondere opvolging nodig heeft, is een brug te ver. Meer nog dan bij fysieke letsels is een arts wat betreft psychische problemen volledig afhankelijk van wat de patiënt dienaangaande vertelt. Bijgevoegd attest vermag dus geenszins de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in positieve zin om te buigen.

Dat uw situatie intussen ook zou zijn verergerd ten gevolge uw detentie, is andermaal een loutere stelling van uzelf die wordt hernomen door de arts in kwestie. Het CGVS betwist overigens niet dát uw verblijf in het Transitcentrum Caricole verre van ideaal is en voor extra stress en onzekerheid kan zorgen, doch dat u als gevolg hiervan niet in staat zou zijn terug te keren naar uw thuisland, hierbij vergezeld door uw echtgenoot, is niet ernstig. Ook hier zijn dit niet meer dan blote beweringen die op geen enkele manier door objectieve informatie worden ondersteund.

Dat u bovendien recent een of meerdere zelfmoordpogingen ondernam, wat hier wordt hernomen door de arts, betreft ook niet meer dan een blote bewering. Er werd eerder al meegegeven dat redelijkerwijs kon/kan worden verondersteld dat hier al vroeger enig tastbaar begin van bewijs van zou zijn neergelegd, nl. van op het moment dat deze feiten zich zouden hebben voorgedaan en meer dan waarschijnlijk urgente medische hulp noodzaakten, dit ook net gezien u in een gesloten centrum verbleef en de feiten makkelijk konden worden geattesteerd door de begeleiders/hulpverleners ter plaatse. Dat dit dan post factum wordt geattesteerd in bijgevoegd medisch verslag kan onvoldoende overtuigen. Er wordt hierbij ook verder geen

uitleg gegeven over hoeveel pogingen het dan ging, wat er zich concreet heeft voorgedaan en/of welke (spoed)hulp toen werd geboden.

(....)

Het CGVS verwijst inzake dit attest ook naar de foto's van uw arm/pols waarop bepaalde littekens te zien zijn. Zelfs al zou het zo zijn dat deze het gevolg zijn van automutilatie wat evenmin onomstotelijk vaststaat, dan nog is hiermee niet aangetoond dat deze het gevolg zijn van de door u voorgehouden problemen met uw familie en/ of met AHAS.

Bovendien moet ook op het volgende worden gewezen betreffende het neergelegde attest:

U en uw echtgenoot stellen dat een voorgaand verzoek - welke het ook moge zijn – door het CGVS zou zijn geweigerd enkel en alleen op basis van uw verklaringen die volgens u op dat moment ten gevolge uw psychische kwetsbaarheid inconsistent en niet helder waren. Dat dit de reden zou zijn geweest voor een eerdere weigering, is een incorrecte voorstelling van de feiten en van de argumenten die door het CGVS naar voren werden gebracht en nadien werden gevolgd door de RvV.

Daarenboven, aangezien u meent dat het verslag van Dr. De Groote, doorslaggevend is om uw precare medische situatie te begrijpen én aan te tonen, wachtte u nog tot 29 juni jl. - dat is bijna 3 weken later – om op basis hiervan een nieuw asielverzoek in te dienen.

Aangezien jullie zich op dat moment reeds in het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel bevonden, waar de mogelijkheid zich elk moment kon voordoen dat een terugkeermaatregel in jullie hoofde zou worden genomen, is het flagrant te moeten vaststellen dat u nog zo lang hebt gewacht om dit volgens u zo cruciale psy-verslag in kader van een nieuw verzoek neer te leggen. Dit komt uw oprechtheid andermaal niet ten goede.”

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen dienstige elementen aan die deze motieven kunnen weerleggen of in een ander daglicht plaatsen.

5.9. Waar verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal een onwettige bewijsstandaard hanteert bij het beoordelen van het medisch verslag van 11 juni 2026 als nieuw element in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming en benadrukt dat de attesterende arts en klinisch psychologe van oordeel zijn dat verzoekster het slachtoffer is van gender gerelateerd geweld en hun psychologische bevindingen in hoge mate overeenstemmen met de door patiënte gerapporteerde voorgeschiedenis van vervolging door de familie, merkt de Raad op dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen. Hij dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Uit de bewoordingen van het medisch verslag van 11 juni 2026 blijkt overigens nergens dat ze steunen op iets anders dan verzoeksters eigen verklaringen.

In het medisch verslag wordt melding gemaakt van het feit dat de psychologische symptomen die verzoekster beschrijft, overeenstemmen met de symptomen die doorgaans aan trauma verbonden worden. De opstellers van het medisch verslag vermelden vervolgens, onder verwijzing naar het Istanbul-protocol, dat deze symptomen frequent worden vastgesteld bij overlevenden van chronische traumatische stress en vervolging. Zij verwijzen vervolgens opnieuw naar het Istanbul-protocol waarin erkend wordt dat bij overlevenden van traumatische gebeurtenissen regelmatig concentratiestoornissen voorkomen, geheugenstoornissen en moeilijkheden om een verhaal te structureren. Verder in het medisch verslag wordt ook vermeld dat volgens het Istanbul-protocol traumatische ervaringen het geheugen kunnen aantasten of wijzigen, evenals de concentratie, het verwerken van emoties en de mogelijkheid om een lineair verhaal te vertellen. Het Istanbul-protocol erkent ook dat laattijdige onthullingen, gefragmenteerde herinneringen, het weglaten van bepaalde zaken, incoherenties in details en moeilijkheden om een chronologie op te stellen, regelmatig voorkomen bij overlevenden van traumatische gebeurtenissen en niet automatisch mogen worden beschouwd als aanduidingen van een verzonnen of niet geloofwaardig relaas.

In het medisch verslag leggen de opstellers ten slotte een verband tussen de theoretische uiteenzettingen in het Istanbul-protocol en verzoeksters verklaringen en stellen dat uit haar verklaringen en gedrag blijkt dat zij het slachtoffer is van traumatische gebeurtenissen. Zij stellen dat haar verklaringen en gedrag overeenstemmen met patronen die regelmatig worden vastgesteld bij overlevenden van gender gerelateerd geweld en familiaal geweld. De opstellers concluderen dat de vastgestelde psychologische toestand van

verzoekster zeer overeenstemmend is "*hautement cohérentes*") met haar relaas van langdurige familiale intimidaties, strikte controle, dreiging tot geweld, angst voor eerwraak, een chronisch onveiligheidsgevoel en een herhaalde blootstelling aan levensbedreigende situaties.

De Raad stelt vast dat §187 van het Istanbul-protocol vijf gradaties van overeenstemming vastlegt (van "(a) *Not consistent (niet consistent/overeenstemmend)*" tot "(e) *Diagnostic of (kenmerkend voor)*")

De in het medisch verslag gebruikte terminologie is "*hautement cohérentes*" (zeer overeenstemmend), wat de volgende gradatie betreft: "(c) *Highly consistent: the lesion could have been caused by the trauma described, and there are few other possible causes;*" [eigen vertaling: "(c) *Zeer consistent/zeer overeenstemmend: de laesie zou veroorzaakt kunnen zijn door het beschreven trauma, en er zijn weinig andere mogelijke oorzaken;*"]

Er wordt niet ontkend dat verzoekster het slachtoffer is (geweest) van traumatische gebeurtenissen. Dit neemt niet weg dat het medisch verslag geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin het trauma werd opgelopen en op zich volstaat zulk medische verslag niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het Istanbul-protocol vermeldt trouwens dat de arts bij het vormen van een klinische impressie ook rekening moet houden met andere stresserende factoren zoals vervolging, gedwongen migratie, ... De arts en de psycholoog kunnen zich bovendien niet uitspreken over de geloofwaardigheid van een asielrelaas. Dit behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Gelet op verzoeksters ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en het gegeven dat de attesterende arts en klinisch psychologe zich enkel baseren op verzoeksters verklaringen, kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychologische problemen en de door haar aangehaalde ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten. Er kan niet worden uitgesloten dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen, dan diegene waarvoor zij naar eigen zeggen Irak is ontvlucht.

5.10. Waar verzoekster het laattijdig voorleggen van dit medisch verslag tracht te verschonen door te stellen dat het in een gesloten centrum enige tijd vergt alvorens een medisch verslag via de medische directie de raadsman bereikt, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering is. Aangezien verzoekster zich in een gesloten centrum bevindt waar de mogelijkheid zich elk moment kan voordoen dat zij na drie afgewezen verzoeken om internationale bescherming gedwongen wordt verwijderd, lijkt het onwaarschijnlijk dat de medische directie van het gesloten centrum zou talmen om het medisch verslag, dat bovendien onmiddellijk de dag na het plaatsvinden van het onderzoek was opgesteld, over te maken aan de raadsman.

5.11. Waar verzoekster opwerpt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig heeft gehandeld doordat hij heeft nagelaten om enig verder medisch onderzoek in te stellen of om de medische dienst van het gesloten centrum te raadplegen om haar levensbedreigende situatie te verifiëren, wijst de Raad er op dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits een verzoeker hiermee instemt. Dit betreft een mogelijkheid en in hoofde van de commissaris-generaal bestaat geenszins een wettelijke verplichting om dergelijk medisch onderzoek te gelasten. Indien de commissaris-generaal bovendien geen dergelijk medisch onderzoek gelast, kan een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/8, § 2 van de Vreemdelingenwet op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek regelen en hiervan een medisch getuigschrift voorleggen aan de commissaris-generaal. *In casu* legde verzoekster op eigen initiatief reeds medische stukken in de zin van artikel 48/8, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet neer en vond er derhalve wel degelijk een psychologisch/medisch onderzoek plaats. Overeenkomstig artikel 48/8, § 4 van de Vreemdelingenwet worden dergelijke attesten door de commissaris-generaal beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming, hetgeen *in casu* gebeurd is. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat in artikel 48/8, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat het feit dat geen dergelijk medisch onderzoek heeft plaatsgevonden, de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

5.12. Gelet op het bovenstaande concludeert de Raad dat het medisch verslag van 11 juni 2026 niet van die aard is om een ander licht te werpen op de eerdere bevindingen inzake de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot die geen blijf geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en positieve overtuigingskracht ontberen, zoals hierboven werd uiteengezet. Er dient dan ook geen toepassing te worden gemaakt van voormelde rechtspraak van het EHRM en dit bij gebrek aan gelijkaardige omstandigheden daar hier sprake is van een ongeloofwaardig relaas en het neergelegde medisch verslag geen sterke aanwijzing inhoudt dat de littekens van automutilatie en de psychische problemen van verzoekster zijn veroorzaakt door een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

5.13. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog verwijst naar algemene landeninformatie inzake de positie van de vrouw in Irak en de beschermingsmogelijkheden voor vrouwen in Irak, bemerkt de Raad dat dergelijke informatie van louter algemene aard niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Deze algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Immers dient verzoekster de aangevoerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter in gebreke blijft.

5.14. Tot slot merkt de Raad inzake de medische/psychologische problematiek van verzoekster nog op dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak *M'bodj* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoekster *in casu* geenszins aan dat zij omwille van haar medische/psychologische problematiek zou worden onderworpen aan vervolging of een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische of psychologische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Haar betoog dat zij geen medische of psychologische behandeling zal kunnen krijgen in Irak omdat zij zal worden gedwongen om ondergedoken te leven uit angst voor haar familie, kan niet gevolgd worden daar reeds afdoende vaststaat dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas waaronder de eerwraak.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van haar medische problemen verzoekster gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5.15. Er liggen dan ook geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of voor subsidiaire bescherming in de zin van de artikelen 3, 6) *juncto* 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt.

5.16. Evenmin worden er nieuwe elementen bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor subsidiaire bescherming in de zin van de artikelen 3, 6) *juncto* 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat op basis van de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Kirkuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kirkuk, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoekster brengt geen informatie bij die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stelt.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Verzoekster toont evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 verhoogt. Haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas mee in acht genomen en gelet op de vaststellingen hierboven uiteengezet, besluit de Raad immers dat verzoekster met haar betoog een uiterst kwetsbare jonge vrouw te zijn die het doelwit is van eerwraak en tevens kampt met een zware medisch geobjectiveerde suïcidale ontredde en depressie, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 verhoogt, te meer ook het vierde beschermingsverzoek van haar echtgenoot - wiens bijstand zij stelt nodig te hebben daar hij veiligheid en psychologische steun biedt - negatief werd afgesloten.

De Raad stelt vast dat *in casu* geen elementen voorliggen die verzoekster bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Irak in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

5.17. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van de artikelen 38, lid 2 en 55, leden 3 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1348 blijkt niet.

5.18. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dringt zich niet meer op nu het derde volgend verzoek om internationale bescherming terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

5.19. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en dus ook van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

5.20. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidige vierde verzoek om internationale bescherming toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het vierde verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.21. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5.22. Volledigheidshalve wordt hier nog vermeld dat de Raad ook in hoofde van verzoeksters echtgenoot (gekend onder rolnummer 369 688) bij arrest nr. 351 115 van 3 augustus 2026 heeft besloten tot verwerving van het beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 7 juli 2026 inzake diens vierde verzoek om internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op drie augustus tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

V. HOEFNAGELS